

Дванадесетъ Лебеда и царската дъщеря.

(Народна приказка).

Едно врѣме имало единъ царъ. Този царъ ималъ дванадесетъ сина. Когато всичкитѣ му синове отраснѣли, умрѣла жената му. Слѣдъ това царьтъ се оженилъ за друга царска жена. Тази царска жена била вдовица и имала една дъщеря, която била най-хубава въ цѣлия свѣтъ. Най-напрѣдъ царскитѣ синове хубаво живѣли съ мащехата си и много обичали по-сестримата си. Но слѣдъ една година, най-голѣмия царски синъ се скаралъ съ мащехата си майка и намислилъ да убѣди братята си, да оставятъ баща си и царството му и отидатъ въ друго царство. Каквото намислилъ и такова направилъ.

Единъ день мащехата (царицата) сърдито казала на царьтъ: „Азъ вече немогъ да търпя синоветѣ ти тука. Ако ли не ги испъдишъ стъ тукъ, ни минута нѣма да стоѣ при тебе—ще си отидѣ при баща си.“

Като чулъ това царьтъ, много мъчно му станжло, защото трѣбвало да испъди синоветѣ си тогава, когато най-много му трѣбватъ въ работата; но когато царицата го караше да извърши това, той се съгласилъ и казалъ на синоветѣ си: „Синове, махнете се отъ менъ и като нищо не могъ да Ви дамъ, за това станете лебеди и хвъркнете кждѣто искате!“

Като казалъ това царьтъ, синоветѣ му веднага се прѣсториѣ на лебеди, и всичкитѣ 12 отлѣтѣхъ въ облацитѣ на далеко въ синето небе.

По-пладня пристигнѣли въ една гѣста гора, която била най-голѣма въ цѣлия свѣтъ. Въ срѣдъ гората имало една колиба. Въ тази колиба тѣ се настанили.

Денемъ били братя лебедови, а нощѣ — челоѣци. Минжло се една година отъ какъ 12 братя оставили отечеството си, а баща имъ, царьтъ, въ това врѣме питалъ и распитвалъ за тѣхъ, но никакъ не можалъ да узнае кждѣ сѣ.